

# Koyun Masalı

*Sabahattin Ali*

## **Koyun Masalı** — Sabahattin Ali

İlk yayın: Gün, 10 Nisan 1946 (kaynak: tr.wikipedia 'Sabahattin Ali bibliyografyası' (oldid 36972743)); kitapta: Sırça Köşk (Remzi Kitabevi, İstanbul 1947) (kaynak: YKY kunyesi + tr.wikipedia 'Sabahattin Ali bibliyografyası' (oldid 36972743))

Sabahattin Ali 1948 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır:

[https://tr.wikisource.org/w/index.php?](https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Sayfa:Sırça_Köşk.pdf/128&oldid=155449)

[title=Sayfa:Sırça\\_Köşk.pdf/128&oldid=155449](https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Sayfa:Sırça_Köşk.pdf/128&oldid=155449) (revizyon 155449). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansı ile paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Bir zamanlar iri ağaçlı, uçsuz bucaksız bir ormanın kenarındaki çayırılıkta, başında çobanı ve köpekleriyle, bir koyun sürüsü yaşıyordu.

Çayırın otu her zaman bol ve taze, kenardan akan derenin suyu bol ve temizdi; yazın gölgesine yatacak birkaç gür yapraklı ağaç, kışın soğuktan kaçıp barınacak kuytu bir mağara, sürünün rahatını tamamlıyordu.

Ama koyunların keyfi yolunda değildi. Çobandan şikâyetleri vardı. Sakalına kır düşmeye başlayan bu adam, sabahtan akşama kadar bayırda uzanıp uyuklar, arada bir kavalını üfler, köpeklere bağırır, yine uykusuna daldı. Koyunların sütünü sağıp içebildiğini içer, içemediğini satar, canı istedikçe bir kuzu kesip kebab eder, yahut bir koyun boğazlayıp kışa kavurma hazırlar; iki üç haftada bir gelen celebe en yağlı koyunları, kuzuları satar, sonra yine yatıp uykusuna bakardı. Hepsi bir tarafa, bu celebin eline düşenlerin eninde sonunda kasaba varacaklarını bilen koyunlar, kanlı gözlü herif her göründükte korkudan titreşirler, birbirlerine sokuluşurlar, karşı koymayı akıl edemezlerdi. Ne yapsınlar? Bu dünyanın düzeni böyleydi.

Ama koyunların arasında bu işe bir türlü aklı ermeyenler, günün birinde bıçak altına yatmak korkusuyla yaşamaktansa, bu işi bir kökünden halletmek isteyenler türemişti, günden güne de bunların sayısı çoğalıyordu. Mesela, bütün sürü kendi halinde otlar görünürken aralarından gözü kızmış bir koç fırlıyor, çobanın kaba etine bir boynuz yapıştırıyordu. Çoban onun peşini kovalayıp köpeklerin yardımı ile yakalasa, bir ağaca sınıksı bağlayıp ilk gelen celebe bu hayvanı teslim etse bile, bu hal öbürlerini yıldırmaya yetmiyor, “Sonu kasaba gitmek olduktan sonra, bugün de bir, yarın

da bir!” deyip boynuz savuran koyunların sayısı günden güne artıyordu.

Eh, koyun deyip geçmeyelim. Onların içinde de ne koçlar, ne yiğitler vardır. Dünya kuruldu kurulalı bütün koyunlar çobanla, köpekle yaşamadılar ya! Onlar da bir zamanlar kasaptan, celepten, çobandan, köpekten habersiz, yiyeceklerini kendileri arayıp bulurlar, düşmanlarını kendi sert boynuzları ile yıldırıp kaçıırırlardı.

Ama onların yağlı etlerine göz dikenler, sütünden yağ ile peynir, derisinden kürk ile çarık yapanlar, her şeyden önce koyunları, çobansız kalırlarsa kurdun kuşun şikâri olacaklarına, kendi başlarına açlıktan öleceklerine inandırdılar. Bu böyle sürüp gittikçe koyunlar da kendilerine inanamaz, kuvvetlerine güvenemez oldular. Sandılar ki, çobanın onları canavardan koruması, önlerine bir tutam ot atması, yumuşak etleri için değil, kara gözleri içindir.

Ama dediğimiz gibi, yavaş yavaş koyunların aklı başına gelmeye başladı. Çobanlar da günden güne kötüleşmişlerdi. Hele bu sonuncusu iyice dalgacıydı. Keyfinden, rahatından başka bir şey düşünmez, sürüye canavarlar saldırınca, eski çobanlar gibi sopasını kapıp köpekleri peşine katarak onlara karşı koyacağı yerde, birkaç koyun, kuzu atıp başından savmaya bakardı.

Günün birinde bitişik ormandaki yabani hayvanlar, canavarlar birbirine girdiler. Çünkü o sene kış sert olmuş, kurtlar, ayılar yiyecek bulamayınca azmışlardı. Onların ulumaları, kükremeleri sürünün bulunduğu çayıra kadar gelince koyunlarla beraber çoban da tir tir titriyordu. Bu aralık, ormandaki kavgadan yaralanıp kaçan, yahut açlıktan pek zebun düştükleri için kavgaya katılamayan birkaç sıksa kurt, ormanın kenarına sığınmışlardı. Korkudan şaşırmış koyunları görünce: “İşte dişimize göre düşman!” diyerek ileriye atıldılar. Ama canavarların kıpkırmızı açılan ağızlarıyla iri dişlerini

görünce koyunlar işin şakaya gelmeyeceğini anladılar. Köpekler de, koyunlar elden gidince kendilerinin aç kalacaklarını düşünüp gayrete geldiler; hep beraber bu sıska kurtlara saldırdılar. Koçlar başlarını öne eğip iri boynuzlarıyla canavarların üstüne yürürlerken, köpekler de bir hayli havlayıp gürültü ettiler. Zaten dermansızlıktan dört ayakları üzerinde zor duran aç kurtların birkaçı gerisingeriye ormana kaçtı, öbürleri cansız yere serildi.

Bu sırada saklandığı yerden çıkan çoban, sopasını savura savura tekrar sürünün başına geçmek isteyince, koyunlar akıllarını başlarına topladılar. Kasabı, celebi hatırladılar. Köpekler de onun sopasından kurtulmanın ve koyunlarla baş başa kalmanın sırası geldiğine hükmettiler. Hep birlikte çobanın üstüne yürüdüler. Ödle çoban kaçıp canını zor kurtardı, bir daha da ortada görünmedi.

Bu kavgadan en kârlı çıkan köpekler olmuştu. Hem çayırdaki kurt leşlerini, hem de onlarla dövüşürken ölen beş on koyunu yiyip iyice doymuşlardı. Kuyruklarını keyifli keyifli sallayıp uzun, kırmızı dilleriyle yalanarak ortalıkta dolaşmaya, “Gördünüz ya, sizi kurtlardan da, çobandan da kurtardık!” diye koyunlara caka satmaya başladılar. Aradan zaman geçtikçe daha da burunları büyüdü; meğer köpekleri köpekleten çoban korkusuymuş, çobansız kalınca ondan beter oldular. Havladıkça kendi seslerine hayran oluyorlar, “Koyunları gayrete getiren, kurtları korkutup kaçırان bu sestir!” diye ulumalarını yükselttikçe yükseltiyorlardı. Üstelik içlerine bir de büyüklük kurdu düşmüştü: yaralı, sakat birkaç canavarı havlayıp kaçırdıklarını sandıkları için, kendilerinin öyle rastgele köpeklerden olmadıklarına inanıyorlar, “Köpek ne demek? Bizim de aslımız kurt değil mi?” diye övünüyorlardı.

Yavaş yavaş bu kuruntu hepsini zihnini sardı. Koyunlara tepeden bakmaya başladılar. Onların bir kere tadını aldıkları, etlerini

unutamadıkları için, kenarda köşede yakaladıkları kuzuları parçalayıp yemeye, hatta biraz sürüden ayrılan iri koyunlara bile saldırmaya kalktılar. “Bizim gibi soyu ormanlara hükmetmiş kahramanların miskin miskin koyun bekçiliği etmesi ne demek?” diye aralarında hayıflanıyorlar, tekrar vahşi ormanlardaki saltanatlı günlere dönmek istiyorlardı.

Kendi gözlerinde büyüdükçe, koyunları daha da küçük görmeye başlamışlardı. Onlar sadece etleri yenecek, sütleri sağılacak mahluklardı:

“Biz havlayıp gayrete getirmesek bu sersemler boynuzlarını bile kullanamazlardı” diyorlardı. “Yanı başımızdaki kocaman ormanda bizim soyumuzdan kurtlar, hatta şu kırtıpil çakallar hüküm yürütür, ortalığı kasıp kavururken, bizim bu çayırdaki kuzu gibi yaşamamız ayıp, çok ayıp...”

Köpeklerden kurtulmak çobandan kurtulmak kadar kolay değildi. Bunların hem sayısı çok, hem dişleri keskindi. Üstelik bir niza çıkarsa fırsat bilip üç beş koyunu paralayıyorlardı. Bunun için koyunlar, işin sonu neye varacak? diye telaş içinde bekliyorlar, çobanı kovdukları gibi bu köpekleri de defetmeyi bir türlü gözlerine kestiremiyorlardı. Ama köpekler en sonunda hem kendilerinin, hem de koyunların başını nâra yaktılar; bir gün, daha fazla sabredemeyip, ormanı zapt etmeye karar verdiler. Bu işi kendi başlarına yapamayacaklarını bildikleri için koyunları da önlerine kattılar:

“Siz boynuzlarınızla yol açar, karşınıza çıkanları tepelersiniz, biz de etrafınızda bağırır, size cesaret verir, düşmanları yıldırırız!” dediler. Bu seferin sonu hayıra varmayacağını ileri sürerek katılmak istemeyenleri, “Alçak, korkak, miskin, hain! Sen bizim gibi

damarlarında asil kurt kanı taşıyan köpeklerle bir arada yaşamaya layık değilsin!” diye parçaladılar ve... iştahla yediler.

Ama daha ormanın kenarındaki çalılıklarda, dört taraftan üzerlerine saldıran kurtlar, ayılar, parsler, hatta sırtlanlar ve çakallar, sürüyü kısa zamanda perişan ettiler. Köpeklerin havlaması ağaçların tepelerine varmadan boğuldu, koyunların sıcak kanı yerdeki kuru yaprakların arasında çabucak kayboldu.

Hasta, yahut ihtiyar oldukları için bu sefere katılamayan dört beş koyunla bir hayli körpe kuzu, çayırın kenarındaki mağarada birbirlerine sokulmuşlar, ormandan gelen acı sesleri, yürek paralayan melemeleri, ümitsiz havlamaları dinliyorlar, korkudan titreşiyorlardı. Sesler kesilince birbirlerinin yüzüne baktılar, ormanı zapt etmeye giden köpeklerle onların zorla sürükledikleri koyunların başına geleni anladılar. Aralarındaki iki ihtiyar koç, ağır ağır mağaranın kapısına doğru yürüdüler, kendilerini beklemek üzere orada kalmış olan iki sakat köpeğe yaklaştıkları, henüz kuvvetini büsbütün kaybetmemiş olan boynuzlarını, şimdi karşılarında şaşkın şaşkın uluyan itlerin karınlarına geçirdikleri gibi, ta ilerdeki dereye kadar fırlattılar. Sonra mağaradaki kuzulara dönüp şöyle dediler:

“Bu dünyada çobansız da, köpeksiz de yaşanabilirmiş. Ama bunu anlamak için her defasında bu kadar kanlı kurbanlar verecek olursak pek çabuk neslimiz kurur. Bari siz gözünüzü açın da, ilerde başınıza yeniden itler, hele kendilerini kurt sanan palavracı itler musallat olursa, sürüyü canavarlara paralatmadan onları defetmeye bakın!”